

folk, Postvæsenets Folk o. s. v. Derfor forekommer det mig ogsaa, at den Paastand er ganske uholdbar, at man ikke kan vedtage dette Forslag, uden at man nødvendigvis ogsaa skal yde de paagældende en tilsvarende Lønforhøjelse. Hvad Underofficererne angaar, hævder jeg, at naar de komme ind under den almindelige Beskatningsmaade, naar Ligningen sker efter de almindelige Regler, der anvendes overfor mindre Skatteydere, ville de gennemgaaende, i de allerfleste Byer, ikke komme til at svare synderlig mere i kommunal Skat end nu, da man beregner de 2 pCt. af den samlede Lønning.

Det ærede Medlem fra Frederiksværk (Parkov) hævdede, at det Skattebeløb, Kommunerne nu ere i Stand til at udskrive hos militære, vilde fuldt ud være i Stand til at dække de Byrder, Kommunen fik som Følge af Garnisonen. Jeg har allerede ved tidligere Bemærkninger tilbagevist denne Paastand som ganske uholdbar, hvad den ogsaa er. Jeg har nævnt Forholdet i den By, hvor jeg bor, og hvor vi have nogen Erfaring, fordi vi i adskillige Aar have haft Garnison. Vi have i Øjeblikket adskillige Tusinde Kroners Udgift om Aaret for at have Rytteri i Byen, og det ærede Medlem vil ikke hos noget Parti i denne By kunne faa Tilslutning til den Opfattelse, han her har gjort gældende. Vi have hos os efter det Materiale, der har foreligget for os med Hensyn til den fremtidige Garnisonering, kun kunnet beregne en kommunal Skat af militære Personer paa 5,900 Kr., men alene til Skoleundervisning for de militæres Børn maa vi regne med en Mindsteudgift af ca. 8,000 Kr. om Aaret.

Det, man her gør ved at opretholde den nuværende Ordning og foretage Indkvartering efter de gamle, forældede Lovbestemmelser, er, at man lægger Byrder over paa Byerne, som de aldeles ikke have nogen som helst Pligt til at bære. Man lægger Byrder over paa en hel Række Købstæder til almindelige, statsmæssige Opgaver, som det forekommer mig, hele Samfundet bør være med til at bære. Saa længe vi opretholde et Militærvæsen her i Landet, forekommer det ogsaa mig, at Byrderne til dette bør paahvile hele Staten og ikke i særlig Grad enkelte Kommuner. Og det undrer mig, at netop det ærede Medlem fra Frederiksværk (Parkov) kan ønske dette forældede Forhold opretholdt; thi hvis han spørger sine egne Meningsfæller i de 6 Byer, vil han faa det Svar fra dem alle, at intet bidrager mere til at fremkalde Bitterhed mod Hæren end dette, at man kræver, at disse Byer skulle

yde et Ekstrabidrag til Opretholdelsen af et Hærvæsen her i Landet.

Forsvarsministeren (Bernisen): Da jeg hører, det er Mening, at denne Sag skal prøves nærmere i et Udvalg, kan jeg indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger. Først skal jeg da sige til det ærede Medlem (Andreasen), som er Ordfører for Forslagsstillerne, at han befinder sig i en Vildfarelse, naar han mener, at der ved dette Lovforslag bliver gjort Forskel paa Underofficerers og Officerers Skattepligt. Det ærede Medlem maa jo vide, at de faste Underofficerers Lønning er betydeligt over den Grænse, der er sat som Grænsen for det frie Skøn ved Paaligning af Skatterne i Kommunerne. Forslaget rammer derfor baade Underofficerer og Officerer, der er ingen Forskel i saa Henseende. Det kan ikke nytte, at det ærede Medlem vil dække over dette ved Hentydninger til, at der kan blive taget særligt Hensyn til Underofficererne; thi det lader sig ikke gøre med den bestaaende Skattelovgivning.

Dernæst gjorde det ærede Medlem opmærksom paa, at vel var det rigtigt, hvad jeg har sagt, at denne Sag burde have været sat i Forbindelse med Lønningsloven af 1909, men det ærede Medlem vilde for sit eget Vedkommende feje for sin egen Dør, idet han gjorde opmærksom paa, at han her i Tinget omtalte Spørgsmaalet om den militære Skattepligt. Det er ganske rigtigt, men det var jo ikke nok. Det er ikke nok i en saadan Sag at holde en Tale i Tinget. Det, som var det vigtigste, men som det ærede Medlem glemte, var at stille Forslag til en Forandring i dette Forhold. Det gjorde det ærede Medlem ikke, der kom ikke fra nogen Side Forslag om at forandre den Bestemmelse, som gælder for militæres Skattepligt, ved Behandlingen af Lønningsloven i 1909. I 1873, da dette Forhold blev forandret, handlede man denne Sag i Forbindelse med den daværende Lønningslov. I 1865, da man reviderede Lønningsloven for Hæren, satte man ligeledes dette Spørgsmaal om de militæres Skattepligt i Forbindelse med Lønningsloven. Jeg fastholder, at det havde været rigtigt at stille dette Spørgsmaal, i Form af et Ændringsforslag ved Revisionen af Hærloven i 1909. Det gjorde man ikke, men hvad gjorde man? Man gjorde, hvad jeg nævnte i mit første Foredrag, det, at man nedsatte de Forslag, Ministeriet havde stillet med Hensyn til Størrelsen af Lønningerne for de højere staaende Officerer,